

розвитку в Україні / Н.А. Левченко, Н.Є. Василевська // Коммунальное хозяйство городов. – 2009. - №89. – с. 257-262.

3. Малюга Н. Екологічні витрати: класифікація та бухгалтерське відображення / Малюга Н., Замула І. // Бухгалтерський облік і аудит. – 2009. – №5. – с. 35-41.

4. Пелиньо Л.М. Місце екологічного обліку в сучасній системі бухгалтерського обліку та його важливе значення в сфері охорони довкілля / Л.М. Пелиньо // Науковий вісник НЛТУ України. - 2008. - Вип. 18.2. - С. 70-75.

Нікітіна Яна

студентка

Миколаївський національний університет імені В.О.Сухомлинського
м. Миколаїв

ВИЗНАЧЕННЯ ЗВИЧАЙНИХ ЦІН З 2013 РОКУ ЗГІДНО ПОДАТКОВОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Стаття 39 Податкового кодексу України, яка регулює порядок визначення та застосування звичайних цін при здійсненні господарських операцій вступає в силу з 2013 року. Постає питання, наскільки складніше буде працювати в наступному році, чи можливо буде уникнути від додаткових нарахувань податків контролюючим органом, тобто податкових зобов'язань та коли немає право на податковий кредит. Звичайна ціна на товари (роботи, послуги) збігається з договірною ціною, якщо інше не встановлено Кодексом і не доведено зворотне, в тому числі внаслідок неможливості визначення звичайної ціни.[39.3-39.4 ПКУ].

Отже, для правильного відображення в обліку необхідно перевірити договірну ціну на предмет відповідності її звичайної.

Визначення звичайної ціни виробляється по одному з методів, описаних в п.п. 39.4 - 39.8 ПКУ:

1) Порівняльної неконтрольованої ціни (аналогів продажу). Ціна, визначається за ціною на ідентичні (а за їх відсутності - однорідні) товари (роботи, послуги), що реалізуються (придбаваються) не пов'язаній з продавцем (покупцем) особі за звичайних умов діяльності. Можливе проведення аналізу на підставі даних торгових бірж. 2) Ціна перепродажу. Фактично порівнюються ціни, за якими товар був придбаний і проданий з урахуванням націнки. 3) «Витрати плюс» – це ціна, що складається з собівартості готової продукції (товарів, робіт, послуг), яку визначає

СЕКЦІЯ 2

Актуальні питання обліку окремих об'єктів та проблеми впровадження міжнародних стандартів обліку і фінансової звітності

продавець, і відповідної націнки, звичайної для відповідного виду діяльності при порівнянних умовах. Мінімальний розмір націнки може бути визначено на законодавчому рівні. Як правило, використовується підприємствами, які виготовляють продукцію. 4) Розподілення прибутку. Визначається прибуток від операції, який розподіляється на економічно аргументованої основі, що наближає цей розподіл до розподілу прибутку, який отримали б учасники, якби були непов'язаними особами. 5) Чистий прибуток. Метод заснований на порівнянні показників рентабельності операції, які розраховуються на підставі відповідної бази (такої як витрати, обсяг реалізації, активи), з аналогічними показниками рентабельності операцій між непов'язаними особами у співставних економічних умовах. Використовувати складно, оскільки провести економічне обґрунтування величини рентабельності складно.

Якщо зазначеними методами визначити звичайну ціну неможливо, така ціна визначається за результатами незалежної оцінки [п. 39.3 ПКУ]. У тому випадку, якщо неможливо визначити звичайну ціну за допомогою незалежних професійних оцінювачів, звичайна ціна збігається з ціною договору [п. 39.1 ПКУ].

У ПКУ передбачені винятки при визначенні звичайної ціни:

1) При продажу товарів, ціни на які підлягають державному регулюванню (крім випадків встановлення мінімальних цін продажу або індикативних цін) - звичайною вважається ціна, встановлена згідно з принципами такого регулювання [п. 39.10 ПКУ];

2) При примусовому продажу майна - звичайною є ціна, отримана при продажу [п. 39.12 ПКУ];

3) При продажу раніше ввезених на територію України товарів ціна відповідає митної вартості товарів, з якої були сплачені податки і збори при ввезенні [п. 39.13 ПКУ];

4) Під час проведення аукціону (тендера) звичайною вважається ціна, яка склалася за результатами такого аукціону (тендера) [п. 39.17 ПКУ].

Можна знайти такі три «плюса», які законодавець надав платнику податків і які платник податків може використати для свого захисту:

1) Передбачено, що у разі відхилення договірних цін у податковому обліку платника податків у бік збільшення або зменшення від звичайних цін менше ніж на 20 відсотків, таке відхилення не може бути підставою для визначення (нарахування) податкового зобов'язання, коригування від'ємного значення об'єкта оподаткування або інших показників податкової звітності. Тобто, даною нормою кілька пом'якшується оподаткування в порівнянні з сьогоdnішніми вимогами ПКУ. Адже, на сьогоdnішній день, для будь-яких операцій (крім операцій з пп. 153.2.1, пп. 153.2.2 ПКУ) «інтервал» для визначення звичайної ціни не встановлений. А з 01.01.2013 року, якщо підприємство продасть товар, наприклад, за ціною

Формування системи і механізмів обліково-аудиторського та аналітичного забезпечення конкурентоспроможного розвитку підприємств реального сектору економіки України

нижче собівартості або виконає операції, за якими оподаткування здійснюється виходячи із звичайних цін, і такі операції будуть здійснюватися в рамках встановленого інтервалу (відхилення 20%), то ніякі донарахування податків контролюючим органом не можуть здійснюватися: ні донарахування ПДВ, ні коригування у разі збиткової операції.

2) Також слід ознайомитися з положеннями п. 39.14 ПКУ. Він складається з двох абзаців. У першому абзаці передбачено, що обов'язок доведення того, що ціна договору (правочину) не відповідає рівню звичайної ціни, покладається на орган державної податкової служби в порядку, встановленому законом. На сьогоднішній день цей порядок відсутній. Тобто, якщо законодавець не врегулює це питання, працівники ДПС не зможуть виробляти ніяких донарахувань з питань застосування звичайних цін. Разом з тим, в абзаці 2 цього пункту зазначено, що в ході проведення перевірки платника податку орган державної податкової служби має право надати запит, а платник податку зобов'язаний обґрунтувати рівень договірних цін або послатися на норми абзацу першого цього пункту.

3) А якщо все ж таки за результатами перевірки було донараховано податкові зобов'язання, виходячи зі звичайних цін, або проведено коректування негативного об'єкта оподаткування необхідно звернутися в абз.3 п. 39.15 ПКУ: «За результатами цієї перевірки приймається відповідне податкове повідомлення-рішення. У разі якщо платник податків розпочинає процедуру оскарження цього податкового повідомлення-рішення, або несплати відповідної суми, визначеної в такому податковому повідомленні-рішенні, протягом строків, встановлених цим Кодексом, податкове повідомлення-рішення вважається відкликаним. Керівник органу державної податкової служби зобов'язаний звернутися до суду з позовом про нарахування та сплату податкових зобов'язань, коригування від'ємного значення об'єкта оподаткування або інших показників податкової звітності». Визначення «відповідне» податкове повідомлення-рішення ПКУ не містить. На сьогоднішній день такий документ у переліку, перерахованому наказом ДПАУ від 22.12.2010 № 985, відсутній. Отже, це питання може бути реалізовано на практиці тільки після додаткового врегулювання Мінфіном оформлення донарахування податку у зв'язку із застосуванням звичайних цін. Разом з тим, навіть якщо Мінфін і розробить таку форму податкового повідомлення-рішення, після подачі скарги в порядку адміністративного оскарження, повідомлення-рішення вважатиметься відкликаним. І це питання про донарахування податкових зобов'язань має буди розглядатися в суді.

Таким чином, не варто «журитися», ст. 39 ПКУ містить достатньо

СЕКЦІЯ 2

Актуальні питання обліку окремих об'єктів та проблеми впровадження міжнародних стандартів обліку і фінансової звітності

законодавчих «прогалин», які дозволять платнику податків відстоювати свої права.

Список використаних джерел

1. Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 року № 2756-VI
2. Інтернет джерела:
<http://verem.com.ua/archives/2169>
<http://tax.38044.org/491#comments>
<http://buhgalter.com.ua/conference/details/5829/>

Писаренко Тетяна

к.е.н., доцент кафедри обліку і аудиту
Луцький національний технічний університет
м. Луцьк

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ПОДАТКОВОГО ОБЛІКУ НА ПРОМИСЛОВОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

Податки є однією з найважливіших фінансових категорій. Історично це найдавніша форма фінансових відносин між державою і членами суспільства. Саме виникнення держави спричинило і появу платежів та внесків до державної скарбниці для фінансового забезпечення виконання державою її функцій.

Податки – це обов'язкові платежі юридичних та фізичних осіб до бюджету. За економічним змістом це фінансові відносини між державою і платниками податків з метою створення загальнодержавного централізованого фонду грошових коштів, необхідних для виконання державою її функцій [1, 2, 4].

У фінансовій термінології застосовується три терміни, що відображають платежі держави – плата, відрахування (збір), податок. В цілому, відмінності між платою, відрахуваннями і податками, як формами платежів, юридичних і фізичних осіб державі несуттєві й стосуються тільки рівня конкретизації цільового призначення. Але, якщо плата і відрахування можуть сплачуватись як державі, так й іншим юридичним та фізичним особам, то податки – це атрибут тільки держави.

Функції податків як фінансової категорії впливають із функції фінансів. Фінанси в цілому виконують дві функції – розподільну і контрольну. Податки безпосередньо пов'язані з розподільною функцією в